

habet & affectio. Nec quod infinitum est ab alio quod infinitum etiam sit, aliquid accipere aut pati potest. Sint enim *A* & *B* immensae magnitudines, & *C D* tempus quo *B* ab *A* aliquid accepit ac tulit, *E* vero rei immensae pars, quoniam totum *B* perpeffum est, non pari tempore idem accepit. Quod enim minus est breviori tempore positum sit moveri: sit ergo *E* id quod ab *A* motum est *D* tempore. Quod quidem *D* ad *C D* est, hoc *E* pars ipsius *B* est ad aliquid quod est finitae magnitudinis. hoc ergo necesse est ab *A* eo tempore quod *C D* literis notandum est, moveri. Ponatur enim ab eodem maiore brevioréque tempore quod maius, & quod minus est pati: quae proportionem temporis diuisa sunt. Nullo igitur tempore quod sit finitum, quidquam immensum ab alio quod etiam immensa sit magnitudine, moveri potest. Immenso igitur mouebitur. At immensum tempus terminum finemque non habet: id autem cui motus allatus est, habet. Ac si corpus omne quod sensu percipitur, vim efficiendi aut accipiendi, & quasi patiendi habet, aut utraque, fieri non potest, ut immensum corpus sub sensum cadat. Atqui corpora quae in loco sunt, sensu percipiuntur omnia. Non est igitur extra caelum corpus ullum immensa magnitudine. atqui neque finitum. Nullum ergo corpus omnino est extra caelum. Si enim intelligentia & ratione cerni potest, in loco erit. quandoquidem extra & intra, locum significant. Ita sub sensum cadet: nihil autem quod non locum obsidet, sub sensum cadit. Rationibus autem quae dialecticos magis attingunt argumentari licet hoc modo. Neque enim in orbem quod interminatum est, similisque inter se partes habet, ferri potest: medium enim rei immensae non est, & quod in orbem fertur, circum medium mouetur: nec per lineam rectam. oportebit enim alterum locum esse tam magnum atque immensum ad quem naturae vi, & alterum parem, ad quem contra naturam mouebitur. Praeterea siue natura motum habeat, quo per rectam lineam cieatur, siue contra naturam moueatur, utroque modo infinitam vim quae motum afferat, esse oportebit. Nam & infinita est eius quod est immensum, & eius quod est infinitum, infinita est. Ita erit immensum id etiam quod motum afferet. At in libris de motu ratione conclusum est, nihil eorum quae finita sint, immensam vim habere, nec finitam quicquam eorum quae ipsa immensa sunt. Si ergo natura & contra naturam moveri potest, duo infinita erunt, quod ita mo-

B.ij.